

SPROSTÁ PODEZÁTELÁ

Pondělí, 28. září 2015

Máloco vzrušující lovka na mateřské tak, jako sleva. Proto jsem se včera nadšeně vydala na obvyklou tour po nákupním centru avizujícím okující zlevnění. Neb nadšeně lednici pohlítila prázdnota a opuštěné okurky zaal pořádat chundelatý povlak penicilínu, probáhl jsem hned několik krámy. Máj hon za výhodnou koupí měl být zvršen návřvou nejmenovaného obchodního etážce. Cítila jsem se ale jako návřva poněkud nezvaná.

Uznávám, že do prodejny jsem vjela naladěná jako ebáček. Máj roční synek sedící na recyklovaném hajzlpapíru vykukoval z hromady výhodných plen a nadšeně tloukl kusem zlevněného parmazánu o novou rohožku do padesáti za pouhých 59 Kč. Cupitala jsem za padesátikilovým košárem s košem v jedné ruce a výhodným balením Nutrilonu v druhé pohánějící košár údery bíticha. Nákupní košík se za pomoci mé brady, jazyka, gravitace a ochotných spolukupujících brzy naplnil základními potravinami a nákup byl úspěšně zvršen. Dostrkala jsem nadšeně komické sousoší k pokladně. Obsah košíku jsem řádně proclila a zaplatila, a pak to zaalo. "A co ten zbytek?" zeptala se mě pokladní a namátkou ukázala na dítě pořárající houbičku na nádobí. "Zbytek je z drogerie, z druhé drogerie, lékárny a vinotéky" odvřtila jsem vzorně. "A hlásila jste to?" zeptala jsem se a rozhlédla se po prodejně, zda jsem nepřehlédla pultík označený NAHLAŠOVNA KERÉHO MAJETKU ZDE. "No mně!" obořil vylétlo ješně výšně, a se dotklo svatozáře nejdřlejší osoby v prodejně. "A to Vám mám jako hlásit, že mám troje pleny, balení deseti rolí hajzlpapíru trojvrstvého, Nutrilon tři kusy, mejdlíško zelené..." pokračovala jsem ve výřtu. "Musíte nahlásit věšně, co máte pětmi vjezdu do prodejny!" řeklo obořil. "To vyplývá z věřně prosím?" ozval se ve mně advokátní věřník. "To prostě tak je!" odvřtila madam za pokladnou a spokojeně se opřela. Tahle odpvěř mě vytřela u jako batole a obvykle pětmi ní ztrácím veškerou schovivost. "Nebudu Vám tady hlásit sto padesát položek, které mám v košárku. Od věšně mám úřtenky od jiných prodejčů" odvřtila jsem nekompromisně a mřla se k odchodu. "Úřtenky Vás nezachrání!" odvřtila úkosně řena za pultem a významně dodala smřrem k pokukujícímu pracovníkovi ostrahy: "Nenahlásila nákup!" V duchu jsem si položila otázku, co tedy mřž zákazníka zachránit, když ne úřtenky. "Muž zákona" mi zastoupil cestu a evidentně vzrušen svou domnělou pravomocí se mi zaal hrabat v košárku. Syn se smál, já ne. "Z jaké pravomoci mi prohlížíte košár, prosím?" zeptala jsem se šokovaně a bylo mi odpvěřeno, že z pravomoci "ostrahy" a že kdo nekrade, tak nemá dřvod se bránit osobní prohlídce. "Mohu Vás tedy prořcovat?" odvřtila jsem a ve frontě za mnou někdo vyprskl smíchy. Následná diskuze nadřstí probáhl pouze verbálně, i když jsem se obávala, že svou svobodu pohybu a právo vlastnit majetek budu muset hájit v přřstním souboji. Do vychladnutí emocí nebo výřny personálu teř mřř u jenom k Albertu. Tam mám zatím renomé solidního zákazníka. I když se spáchání trestného řinu neprokázalo, je ze mř sprostá podezřelá. Ješně musím dodat, že když jsem po shora popsané grotesce doma vykládala košárek, ovanula mř vlna zlomyslného smřchu. Synek dřřel v řiřce balení pletených sýrových copánků, které jsem teda rozhodně neplatila.

RENATA FÍKOVÁ